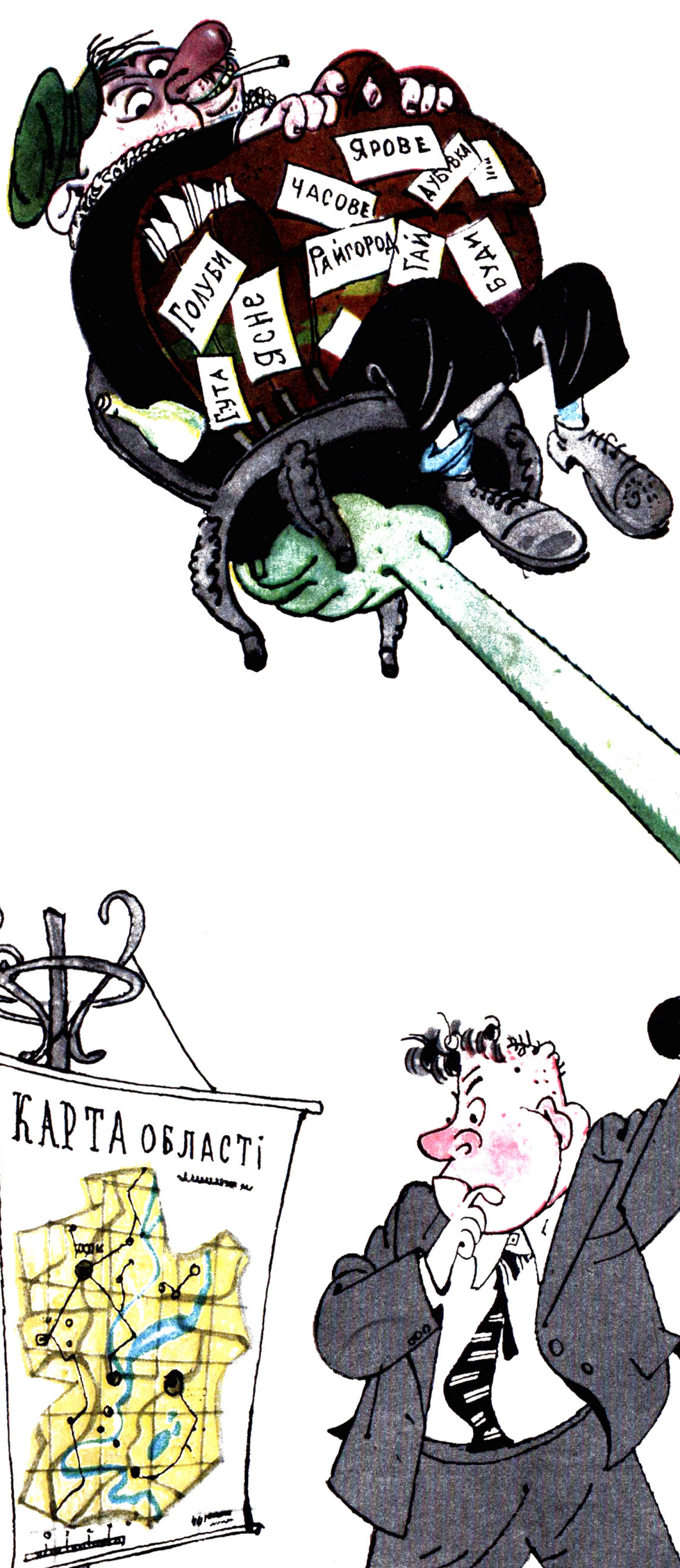

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ На виставці ширнетреба. (Нові кандидати та їхні експонати). (Стор. 2—3).

★ Слово про собаку. (Стор. 4—5).

★ Про вовностригів та круподерів, м'ясомелів та соломотерів. (Стор. 7).

★ Про запеклих губителів та їхніх покровителів. (Стор. 11).

БІЛЯ НОМЕНКЛАТУРНОЇ КАТАПУЛЬТИ

Треба визнати цілком недопустимою порочну практику, коли непридатні працівники довгий час залишаються на керівних постах і увільняються лише після того, як вони остаточно провалили справу. В ряді областей, країв і республік є такі працівники, які втратили почуття нового, але зведені в ранг «незамінних».

(З доповіді М. С. ХРУЩОВА на листопадовому Пленумі ЦК КПРС).

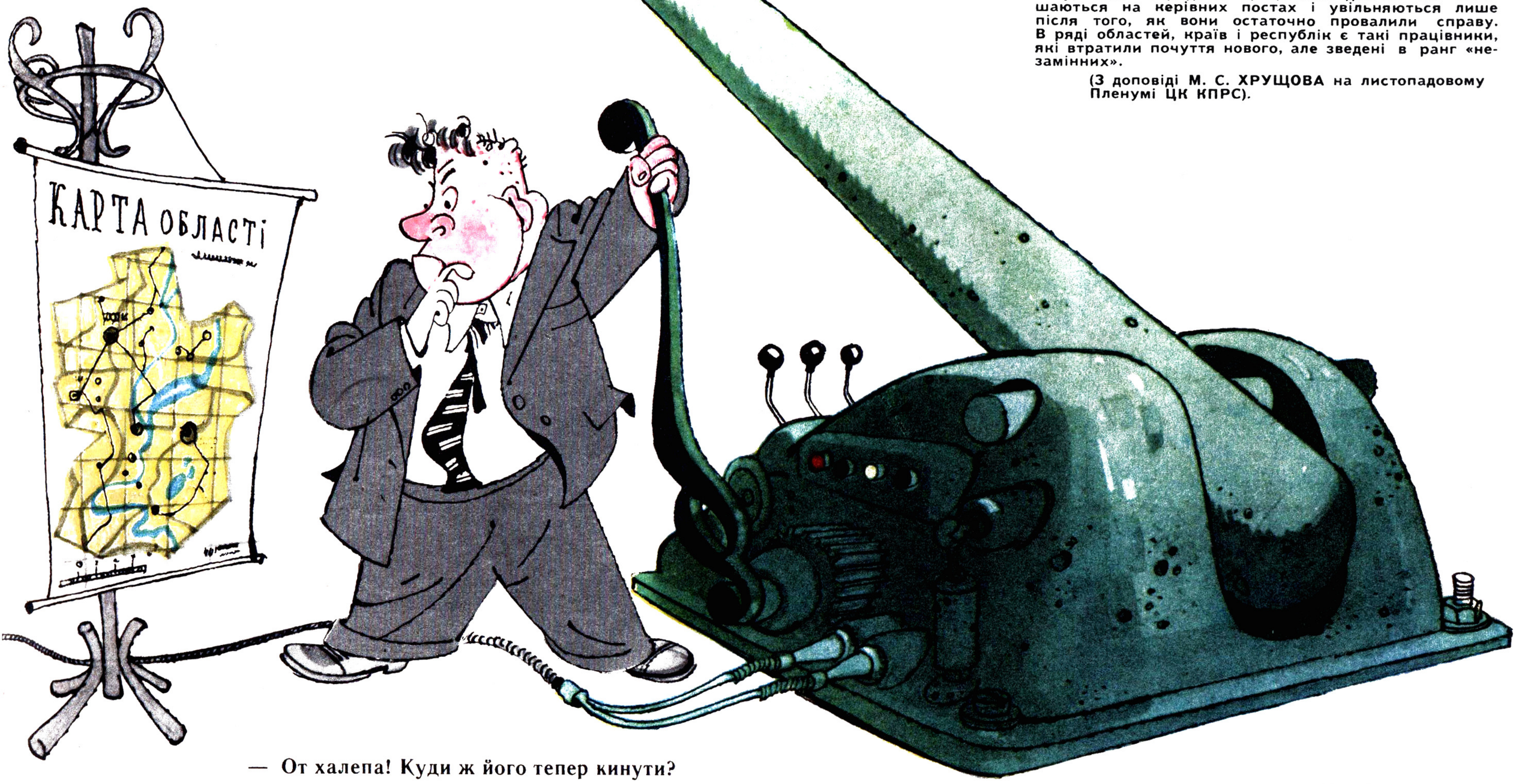

— От халепа! Куди ж його тепер кинути?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

перець

№ 3 (494). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1963

ВИСТАВКА ШИРПОТРЕБ

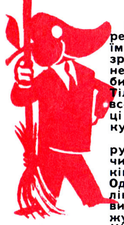

ПОКУПЦІ НЕ РЕМСТВУЮТЬ

Іноді прийдеш на котрусь розрекламовану виставку й очам своїм не віриш — такі там чудові зразки товарів виставлені. А кинешся в магазини купити ті вироби, а їхнього й духу там немає. Тільки продавці посміхаються: «Не все те відпускається, що на виставці виставляється». Ремствують покупці. Правильно ремствують.

На нашій виставці теж демонструється експонат, якого не побачиш у магазинах. Це жіночий макінтош. На ньому фабрична марка Одеського промкомбінату управління торгівлі. Макінтош має такий вигляд, наче його три дні корова жувала, та так і не проковтнула. Шви на макінтоші перекручені, рукави «тягнуть», комір збився набік. Що не макінтош, то брак. Тут уже покупці не ремствують. Правильно, кажуть, потрапив макінтош на перчанську виставку!

Покупці гаряче схвалюють ініціативу обласного управління торгівлі, яке заборонило магазинам приймати ті макінтоші. Хай директор промкомбінату І. М. Парканський спробує подарувати такий макінтош своїй дружині на 8 березня. Буде йому свято!

КАРАУЛ, РІЖУТЬ!

Білоцерківський завод металовиробів ріже покупця без ножа. Та й навіщо здалися ті ножі, коли вінця відер, баків і тазів, що їх виробляє завод, гостріші за бритву. Тільки торкнися, і кров уже юшить у тебе з пальця.

А проте мало хто береться за ці вироби. На них і дивитися гидко: такі вони гнуті, деформовані, плямами вкриті.

Цікаво, яку пляму залишить ця, вибачайте, продукція на репутації директора заводу т. Акімова?

Мусить же вона щось по собі залишити!

СПОРТИВНИЙ РЕКОРД

Хвилюючу звістку приніс телеграф з Переяслав-Хмельницького: товариш Михрін побив усі досі відомі спортивні рекорди.

Питаєте, яке це має відношення до перчанської виставки?

Пряме відношення. І навіть — безпосереднє. Адже товариш Михрін — директор Переяслав-Хмельницької взуттєвої фабрики. А на цій фабриці шиють спортивні туфлі. От саме по якості спортивних туфель директор і добився визначного рекорду: з 680 пар, які він надіслав у продаж, 680 пар було забраковано.

Рекордсмену-директору — фізкульт-ура!

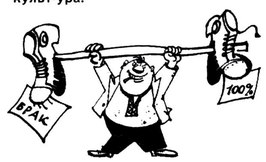

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

НЕЧАЄВ АНАТОЛІЙ ДМИТРОВИЧ — ДИРЕКТОР БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ ВЗУТТЄВОЇ ФАБРИКИ. ЗВАННЯ ЗАСЛУЖЕНОГО БРАКОРОБА ПРИСВОЄНО ЙОМУ ЗА УПЕРТІСТЬ І НАПОЛЕГЛИВІСТЬ. НЕЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЩО ТОРГОВЕЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ КАТЕГОРИЧНО ВІДМОВИЛИСЬ ТОРГУВАТИ НЕКРАСИВИМИ, СТАРОМОДНИМИ БІЛОЦЕРКІВСЬКИМИ ЧОЛОВІЧИМИ ТУФЛЯМИ (ТІЛЬКИ НА ОДНІЙ БАЗІ КИЇВВЗУТТЄТОРГУ ІХ ЛЕЖИТЬ КАМЕНЕМ 7 ТИСЯЧ ПАР), ВІН УПЕРТО Й НАПОЛЕГЛИВО ПРОДОВЖУЄ ІХ ВИПУСКАТИ.

ОЛАНДАРЕНКО МИКОЛА ОЛЕКСАНДРОВИЧ — ДИРЕКТОР ВАСИЛЬКІВСЬКОГО (НА КИЇВЩИНІ) ШКІРЗАВОДУ № 9 ПРОСЛАВИВСЯ ТИМ, ЩО ХОТІВ ЗЛУПИТИ СВІЖУ КОПІЙКУ ЗА БРАКОВАНУ ШКІРУ З КІРОВОГРАДСЬКОЇ ВЗУТТЄВОЇ ФАБРИКИ № 28. АЛЕ ВИЯВИЛО ВСЕ НАВИВОРІТ. БРАКОВАНУ ШКІРУ (101757 КВ. ДЕЦИМЕТРІВ) ФАБРИКА ПОВЕРНУЛА ЗАВОДОВІ ТА ЩЕ Й ЗЛУПИЛА ЗА БРАК 1160 КРБ. ШТРАФУ. АЛЕ, НА ЖАЛЬ, ЗЛУПИЛА НЕ З ДИРЕКТОРА, А З ЗАВОДУ.

Кому віддати пальму першості?

Дорогі друзі, просимо вас взяти участь у невеликому конкурсі. Нам треба вирішити, кому віддати пальму першості: чи директорові Балтського меблевого комбінату П. М. Березовському, чи його колезі з Котовської меблевої фабрики І. Ф. Панчукову, чи їх грізному конкурентові — директорові Одеського фанерно-меблевого комбінату Л. П. Калашникову? Всі вони успішно виборюють звання заслуженого бракороба і прибули на виставку не з порожніми руками. Слово для інформації надається П. М. Березовському.

БЕРЕЗОВСЬКИЙ: — Ось наші балтські письмові столи і буфети.

Досягнення комбінату видно, як на долоні. Як бачите, столи і буфети мають такий вигляд, наче на них тренувалися молотобійці. Насправді ж ми калічимо продукцію, не докладаючи ніяких зусиль: просто транспортуємо її без упаковки. Саме так ми привезли зразки і на цю виставку. Тепер навіть мені дивитися на них гидко... От чому на пальму першості претендую я!

ПАНЧУКОВ: — Попередній промовець правильно сказав, що не докладає ніяких зусиль до псування своєї продукції. Вони везуть її, а їм не везе довезти її цілою. Оце й уся технологія! Краще подивіться на продукцію котовської фабрики, на наші розсувні столи. Вони, як малі діти, не тримаються на ніжках. Поверхня у них така перекошена, що не треба й кімнати сміху. А наші знамениті шафи для одягу! Навіть злодії знають, що одяг з шафи можна вкрасти лише з шафою, бо якщо пощастить її хоч раз зачинити, то відчинити шафу зможе хіба спеціаліст по сейфах — «ведмежатник». Та секрет у тому, що наша шафа навіть миршавого злодія не спокусить. Своїм товарним виглядом вона анітрохи не поступається покоєченому балтському буфету. Кому ж, як не мені, треба присудити пальму першості?

КАЛАШНИКОВ: — До чого ми докотилися! (Скрушно хитає головою). Тільки за два місяці ми одержали 22 розгорнуті скарги покупців і 19 грунтовних рекламацій на наші шафи, дивани і стільці! Тільки ці суворі рецензенти сплатили за браковані вироби Одеського фанерно-меблевого комбінату, яким я керую, 2541 карбованець і 89 копійок! Прошу занести цифри до протоколу... А наша гнила фанера! Ми ж її постачаємо навіть іншим підприємствам! Може, оті столи, якими хваляться мої конкуренти, зроблено з тієї ж фанери? Де справедливість? Прошу мої запитання занести до протоколу і пальму першості віддати мені!

* *
*

Після виступів трьох директорів відбулося таємне голосування. Бюлетені з прізвищами кандидатів у заслужені бракороби опускали крізь щілину у зачинену шафу котовської фабрики. На жаль, відкрити її й досі не пощастило, й ми не можемо встановити, кому ж із кандидатів належить пальма першості.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

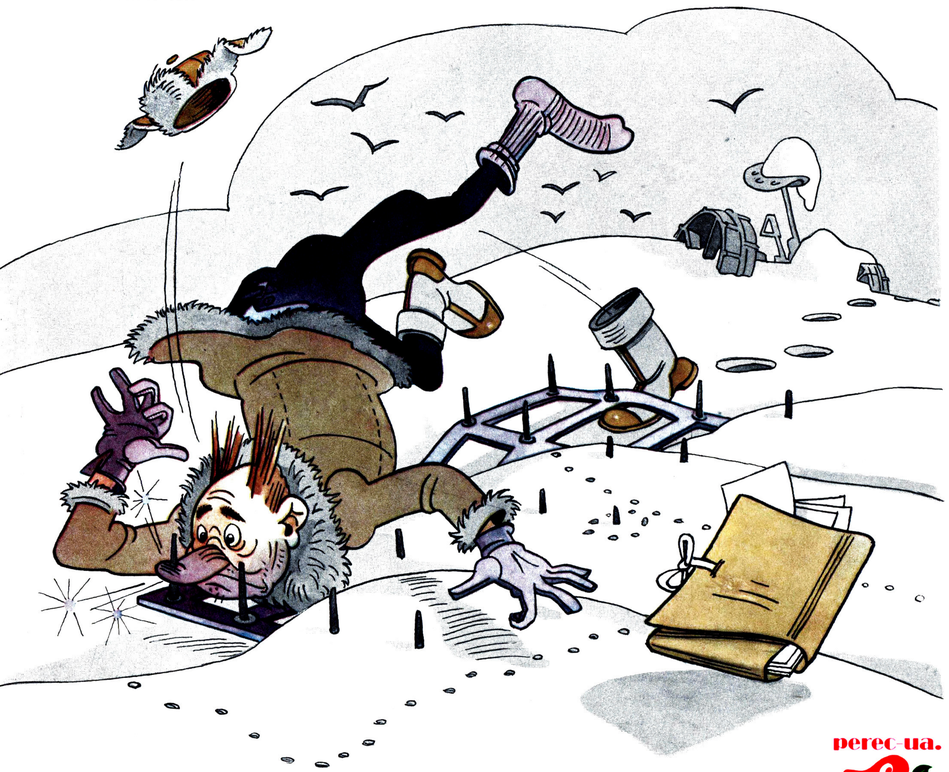

— Борони, боже, щоб я ще коли-небудь у полі ременант залишав!..

perec-ua.
perec-ua.

ЛИСИЧКА-СЕСТРИЧКА

З розповідей досвідчених мисливців, з художньої та довідкової літератури нам багато чого відомо про лисицю.

Ми знаємо, що є лисиці звичайні, які водяться повсюдно, чули ми і про лисицю-корсак, яка живе в Середній Азії, і про чорнобуру, що живе по звірофермах, а потім прикрашає плечі наших модниць.

Чимало ми знаємо і про хитрощі цих ссавців.

Лисиця може вкрасти курку або півня не тільки на глухому хуторі, а навіть у місті. Вона нахабно вдирається у нору до борсука. В разі потреби може прикинутись мертвою.

А ще ми знаємо, що довжина хвоста лисиці 40—60 сантиметрів.

Відомо також, що рижа не виходить на відкритий простір, а «шиється», як кажуть мисливці, біля куцців, щоб замести сліди.

Крім перелічених порід, ми часто зустрінаємо ще й лисицю-куманію та лисицю-сестрицю.

О, ці не будуть бруднити своїх лапок, щоб добути якусь там миршавеньку курочку,— їм давай та й давай печене і варене.

А навіщо, скажімо, лисиці-кумасі нора борсука, коли вона за допомогою лева чи левиці може «організувати» собі квартирку на п'ять кімнат, ще й дачу на додачу.

А навіщо це їй трудити ніженьки, гасаючи за зайцями, коли вона може власною «Волгою» махнути куди тільки їй заманеться.

А хвости, хвости ці лисиці-кумасі тст лисиці-сестриці! За той хвіст ухопилися брати й сестри, племінники і племінниці, дядьки, свояки — всіх не перелічиш. А до чого ж вони довжезні!

Візьмімо для прикладу Ніну Юхимівну Стаднюк.

У неї хвіст — понад 6 тисяч кілометрів! Його кінець ховається десь аж у місті Улан-Уде.

Варто було начальникові Київського трамвайно-тролейбусного управління В. Дьяконову промовити, що він хотів би мати хорошого інженера енергогосподарства, як на допомогу прийшла Ніна Юхимівна.

Вона одразу ж пішла в наступ і переконала Дьяконова, що йому повік не знайти у Києві підходящої людини на цю посаду.

— Нема таких спеціалістів на всій Україні, — нашіптувала Ніна Юхимівна. — Нема їх ні в Харкові, ні в Запоріжжі, ні в Донецьку, ні у Львові. Можна порекомендувати лише одну достойну кандидатуру — Косовця Івана Васильовича. Лише один він зможе розумно керувати тяговими підстанціями міста Києва.

Вислухав Дьяконов Ніну Юхимівну Стаднюк, розчулився та й написав до виконкому міськради слізного листа. Він просив прописати в місті незамінного спеціаліста І. В. Косовця.

Як на те лихо, комісія міськради не виявила чуйності — відмовила в прописці. Категорично!

А тим часом з Бурят-Монголії жалібний голос без угаву квилить: «До Києва хо-чу-у!..»

І почала лисиця поміж кущами «шитися», почала непомітні стежечки вишукувати.

Переждала місяць-другий та й знову Дьяконову листа підсунула, щоб він до міськради його подав. А в тому листі непохитні аргументи висунула. Так, мовляв, і так, шановна міськрада, без Косовця трамвайно-тролейбусний рух у нашому місті замре, ніхто нікуди не поїде.

Закрутилося колесо.

Начальник трамвайно-тролейбусного управління Дьяконов погоджує справу з головою обкому профспілки працівників комунального господарства і місцевої промисловості т. Давиденком.

Потім на його клопотанні кладе візу голова Шевченківського райвиконкому т. Тарасов.

Після цього т. Дьяконов схиляє на свій бік заступника голови міськради т. Аркадьєва і видає наказ: «прийняти, призначити, дати квартиру в будинку тягової підстанції...»

Он що змогла зробити така лисиця, як Ніна Юхимівна Стаднюк — начальник відділу кадрів Київського трамвайно-тролейбусного управління.

А чого ж це вона так старалася?

Дуже просто: її сестра Ганна Юхимівна — дружина отого самого феномена Косовця.

Сказано ж — лисичка-сестричка!

П. ФИЛИМОНОВ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

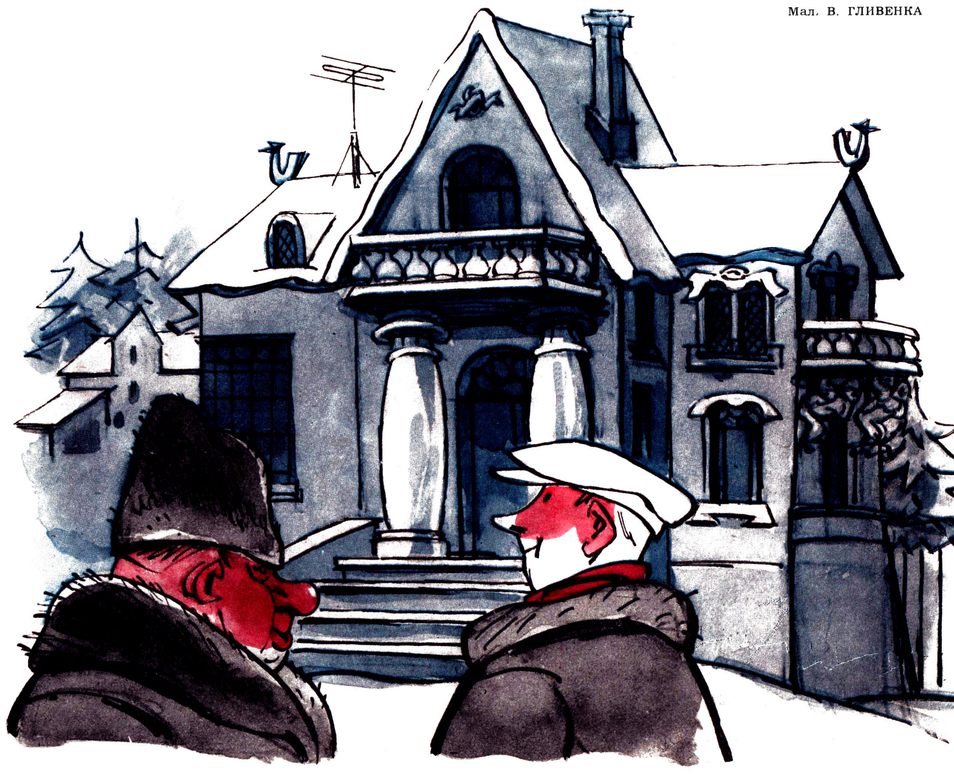

— Так скільки б ви мені за цю дачу дали?
— Та років 10—12 дав би...

Слово про собаку

УРИВОК З СОБАЧОЇ ІСТОРІЇ

Чи варто нагадувати, що собака — друг людини? Історія дає безліч доказів цієї істини. Це собака заганяв колись лютого печерного ведмедя у пастку, і він же — собака — допоміг людині розгадати таємниці діяльності кори головного мозку. Це він допоміг людству зрозуміти, що таке умовний рефлекс, і він же був першим космічним навігатором.

Але деякі люди, зокрема в Одесі, поставилися до собак несправедливо.

У 1961 році було вирішено збудувати на Одеському хімічно-фармацевтичному заводі новий цех — по виробництву натурального шлункового соку. Сік той замислили добувати з допомогою собак.

Цех, до речі, єдиний у Радянському Союзі, мав стати до ладу у IV кварталі минулого року. Але замість цеху допитливі туристи й цього року можуть побачити на будівельному майданчику лише залізобетонний кістяк.

А чотириногі друзі, які так хотіли прислужитися людям, принаймні ще рік вимушені з безділля вити на місяць.

Довели їх до такого стану будівельники БМУ-5 тресту «Одесхарчопромбуд».

ЯК ДРУГ ІЗ'ІВ СВОГО ДРУГА

Цех натурального шлункового соку будує виконроб Розмарін Р. Л. Але ще ніхто в Одесі не заспівав на мотив відомої опереткової мелодії:

— О, Розмарін, ай лав ю... я тебе кохаю!..

Та й як ти його покохаєш, коли на 1963 рік заплановано випустити 700 тисяч флаконів соку, а Розмарін співає своєї:

— І цього року цеху не здамо...

Виявляється, що мелодію цієї похмурої пісні «написав» начальник БМУ-5 Олексій Іванович Соколов.

— Ми дуже хочемо здати цех,— розповідає про свої бажання Олексій Іванович.— Ми добре розуміємо його величезне медичне значення. Людство нам би тільки дякувало. Але що вдієш, коли нас погано забезпечують залізобетонними конструкціями, вчасно не дають машин, затримують технічну документацію...

Коли Олексій Іванович починає викладати свої об'єктивні причини, він скидається на фокусника, який дивує глядачів фейєрверком мильних бульок. Іноді ці бульки мають ще й цифрове забарвлення:

— Завод залізобетонних виробів мав дати нам 800 штук плит для вольєрних перегородок. А дав на пусковий період лише 60.

Коли б на будівельному майданчику і справді був «пусковий період», то це зауваження було б цілком слушним. Але зараз ті плити тут так потрібні, як логарифмічна лінійка учневі першого класу. Адже план будівельно-монтажних робіт на «пусковий період» виконано ледь-ледь на третину.

Як бачите, на об'єктивних причинах начальник БМУ-5 Соколов собаку з'їв.

ЯК ГОТУЮТЬ ПОДАРУНОК

В Одесі об'єктивні причини завалили не один об'єкт.

За прикладами далеко ходити не доводиться. Візьмімо, приміром, Український науково-дослідний експериментальний інститут очних хвороб і тканинної терапії імені академіка В. П. Філатова. Про цей легендарний інститут нині ходять свіжі легенди. Кажуть, що тут застосовують новий метод лікування — холод. Навіть в операційній ртутний стовпчик підстрибує не вище п'яти градусів тепла. Професори ходять у теплих байкових сорочках і грубих, хатньої в'язки пуловерах. А пацієнти кутаються у тоненькі піжами і ловлять дрижаків під стандартними ковдрами.

Але у запровадженні нового методу науковці не винні. Хоч в інституті й працюють всесвітньо-відомі вчені, а от лікування холодом запровадили нікому не відомі спеціалісти з БМУ-10 тресту «Одесжитлобуд». Усі лаври належать тільки їм.

Цей медичний казус почався з будівництва нового хірургічного корпусу на 100 ліжок. Одночасно з новим корпусом мала стати до ладу й нова потужна котельна. Поки в БМУ проголошувалися гучні промови про честь, яка випала на долю будівельників, працівники інституту помітили, що будівельні фахівці тільки обіцянки дають у строк. Після регулярних спостережень за темпами будівництва науковці прийшли до логічного висновку, що в 1962 році не буде ні котельної, ні хірургічного корпусу на 100 ліжок.

Цей висновок вони зробили ще тоді, коли Одеса п'янила всіх тонкими пахощами акації, а на Ланжероні командировочні брали перші сонячні ванни. Ще тоді було вирішено поміняти котли у старій котельній, щоб, бува, опалення не вийшло з ладу серед зими.

— Нерозумне рішення, — сказав виконроб Білокурський. — Навіщо міняти щось у старій, коли у вас буде нова?

— А коли буде нова?

— У серпні! — твердо обіцяв виконроб.

У серпні згадали його обіцянку, але котельна ще перебувала, так би мовити, у стадії народження.

— Коли ж буде нова? — знову запитали виконроба.

І він знову твердо обіцяв:

— У жовтні!

У жовтні він твердо обіцяв, що котельна стане до ладу першого грудня. Але й перше грудня не внесло стилістичних змін у діалог між працівниками інституту та будівельниками.

Перед Новим роком стара котельна вийшла з ладу. Ну, а обіцянками, як відомо, не нагрієшся...

Що ж до хірургічного корпусу на 100 ліжок, то в грудні, як це було заплановано, будівельники його нам не подарували. Нині начальник БМУ-10 Іліодор Климович Калашников планує подарувати його на Перше травня. Але й цей план вилами по чорноморській воді писано, бо будівельно-монтажні роботи за минулий рік виконано рівно наполовину.

ЩЕ ОДИН СОБАКОЇД

Правду кажучи, начальник БМУ-5 з'їв не цілого собаку. Він по-братньому поділився з начальником БМУ-10. У цьому легко переконатися, коли Іліодор Климович починає пригадувати об'єктивні причини.

— У будівельників собаче життя,— каже він.— То того нема, то іншого... А всі кричать: «Давай-давай!» А, крім того, хірургічний корпус — не пусковий об'єкт...

— А як у вас справи з пусковими?

— Все в порядку. Здавали і здаємо!

Як він їх здає, Іліодор Климович не уточнює. Не наважується. Якби почав уточнювати, то довелося б сказати, що замість п'ятиповерхового гуртожитку на 2800 кв. метрів він здав державі купу битої цегли. Ця метаморфоза сталася саме в той момент, коли будинок готували до здачі і вели останні опоряджувальні роботи: він просто завалився. Але спробуйте хоча б натякнути про це! Іліодор Климович миттю спростує всі обвинувачення:

— Це ж був не пусковий об'єкт! Пусковою була лише секція на 1164 метри! Строків ми не ламали!

І це таки факт: ламалися не строки, а об'єкти...

ДЕ Ж ЗАРИТИЙ СОБАКА?

Є чутки, що його поховано під монументальною пірамідою різних паперів. Саркофаг викладено творами на тему: чи є об'єкти медичного будівництва пусковими, чи ні? Тих листів так багато, що на ложе з них не поскаржилася б навіть вередлива принцеса з Андерсенової казки. Один начальник БМУ-5 Соколов написав безліч листів, у яких доводив, що, скажімо, цех натурального шлункового соку — об'єкт не пусковий. Він писав про це на ім'я секретаря Одеського обкому КП України, начальника будівельного управління раднаргоспу, начальника тресту «Одесхарчопромбуд», начальника управління медичної промисловості Міністерства охорони здоров'я і так далі. Під копірку. Своїми доказами він намагався загіпнотизувати навіть директора хімфармзаводу т. Бабкову, де мав спорудити цех шлункового соку.

Щоб вирішити цю проблему, один тільки обком партії скликав щось з десяток нарад. Нарешті, у справу втрутився Держплан УРСР і ще раз підтвердив: об'єкти пускові!

Словом, паперу було списано досить, щоб поховати під ними не тільки собаку, а й важливу справу. Хай же цей фейлетон буде некрологом не собаці, а холодній байдужості та бюрократизму, що так рясно цвітуть в одеських будівельних організаціях.

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

м. Одеса

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Майбутній урожай: — Ти мене не задобрюй, а удобрюй!..

Картинки з побуту запорожців

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

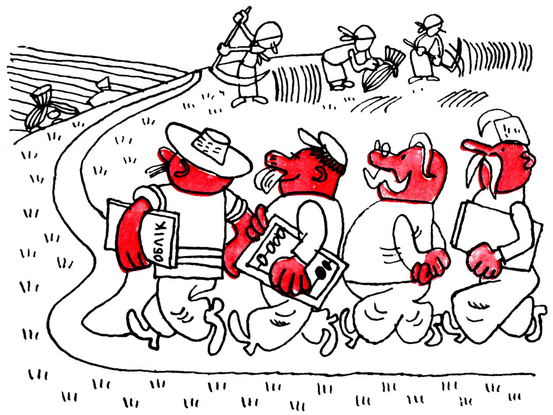

...А попід горою, яром долиною, козаки йдуть!

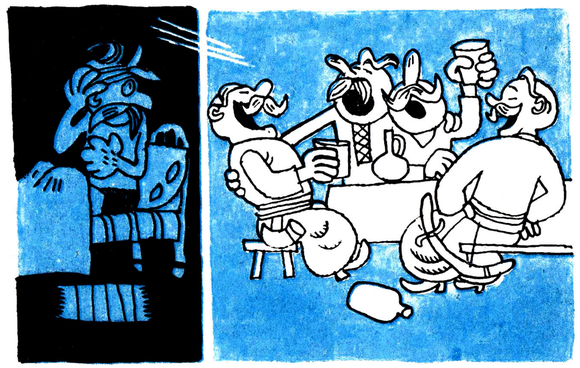

Ой, чого, козаче, не спиш, зажурився?..

Засвистали козаченьки...

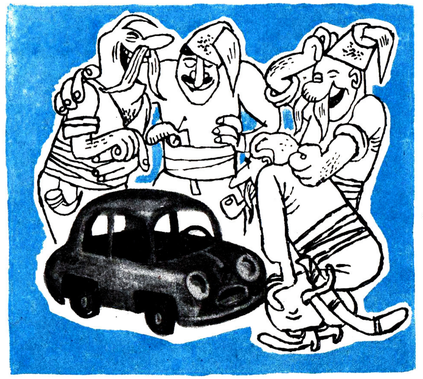

— Ха-ха-ха! Оце так запорожець!

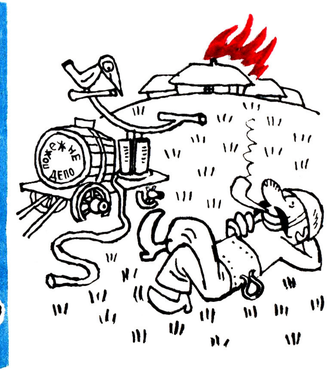

— Ой, на горі вогонь горить, а в долині козак лежить...

ГРИГОР'ЄВСЬКИЙ ОЛІВЕЦЬ

Віктору Михайловичу Григор'єву
з нагоди шістдесятиріччя

Хоча й шістдесят він має,
Та ще ого-го — молодець!
Бо хто ж, ви скажіть, не знає
Григор'євський олівець.

Він — зброя в кипучій битві,
Для юних колег — взірець.
Неначе сталева бритва
Григор'євський олівець.

Діляг, бюрократів різних
(А щоб вже побрав їх грець!)
Під саме коріння ріже
Григор'євський олівець.

І що не малюнок — постріл
У ціль посила митець!
Хай буде сто літ ще гострим
Григор'євський олівець.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА
Текст Ю. КРУГЛЯКА

СЕКРЕТ

Змагались між собою дві артілі.
Немовби все робилося до ладу,
А наслідки були незрозумілі:
Одні попереду ішли,
А інші плентались позаду.
І відстаючий голова спопав
передового:
— Розкрий мені свої секрети!
Не маєш права втаювать нічого,
Секрети в нас —
прикмети з іншої планети,
Я правду ріжу всім,
Скажу й тобі у вічі:
Нікуди, брат, це діло не годиться!
Чому в вас родить більше вдвічі
Буряк, і кукурудза, і пшениця!??—
Всміхнувся голова з ведущої
артілі:
— Ну що ж, розкриємо секрети...
Хвалився ти, що правду любиш,
А на ділі
Забув, які у неї вже й прикмети.
Від тебе люди добрі повтікали,
Бо ловкачі обтикали тебе
навколо, —
Тому ти і не можеш вирватись
з відсталих,
І через те в коморах в тебе голо...
Пробитись правді трудно
Крізь таку горожу.
Та в тебе їй
Перепада ще й на горішки....
Бо ти у «Волзі» мчиш,
А правда чимчикує пішки.
А там,
де голові говорять правду
в вічі,
Де чесний у пошані, не лакуза,—
Там завжди родить
більше, як удвічі
Пшениця і горох,
буряк і кукурудза.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Навесні, як писав торік у № 23 Перець, на Лютізький відділок радгоспу ім. Васильєва, Києво-Святошинського району, завезли 160 тонн овочевої розсади. А овочів відділок здав утричі менше. Чого? Бо то була не розсада, а «липа» — звичайне окозамилювання. Шоферам тут виписували «липові» наряди: — приписували тоннаж. Так господарював і тринькав державні гроші керуючий відділком Писаренко. І догосподарювався! Партком радгоспу розібрався в усьому і зняв Писаренка з роботи: за незадовільне керівництво, за безгосподарність і за безконтрольність.

ОДНА ШИЄ, ДРУГА ПОРЕ

Якось довелось мені почути розмову двох працівників баз райспоживспілок — Рокитнянської і Кагарлицької.

Веселий кагарличанин запитав колегу:

— Як ночви?

— Порядок! — відповів рокитничанин, піднявши вгору великого пальця правої руки. — Кілька вагонів привезли — і вмить розхватали!

— Ти ба! Точнісінько, як у нас! І де їх люди дівають?

— Як де? Народ тепер культурний. Кожен купається в персональних ночвах...

— А в нас на кожного громадянина припадає вже по п'ять персональних. Ні, тут, мабуть, щось інше... Я гадаю, що все це зв'язане з водоплавною птицею. Качок, гусей у селах тьма.. А ставків малувато. От люди, напевно, на кожного гусака купують ночви. А на качок — на двох одні. Наносить господарка води, поналиває в ночви і... нагулюйте, гусочки і качечки, жирок!..

Кого, скажіть, не здивує така розмова?

Залізла і в мою голову складна задача — куди люди ночви дівають?..

А оце недавно іду я вулицею села, а назустріч сусід. Глянув я на нього і злякався. Почорнів чоловік.

— Що з тобою, Іване? — питаю.

— Ет, — махнув він рукою. — Оце закінчую будинок, а крити нічим. Гроші є, а от...

Коли де не візьмися Макар В'юненко, меткий такий, «агентом» його в нас охрестили. Почув ту скаргу і посміхається:

— А ти ночвами укривай!

— Сам ти, дурню, під ночви лізь! — образився Іван.

Макар глянув на Івана з ніг до голови і промовив:

— Хочеш вкрити хату — приходь до мене, погомонимо.— І зник.

Тижнів через два почув я в Івановому дворі стук і брязкіт.

Заходжу.

Іван весело трудиться над оцинкованими ночвами: розгинає і вирівнює їх.

Ціла гора ще цілих ночов височить збоку.

— Двісті штук дістав. Казав покрівельник, що вистачить на весь дах, — радо зустрів мене сусід.— Чудова річ! По всіх селах ночвами укривають. Тільки на якого біса було ту бляху гнути на заводі? Чому б не дати нам цілі листи? Скільки державних грошей пущено на вітер! Та й мені це влетіло в копійку! А праці скільки! Тижнів два розгинатиму й різатиму. Хтось безголовий планує. А куди ті ночви йдуть — ніхто не цікавиться. Крикнути б їм з усієї сили:

— Не переводьте бляхи! Не марнуйте людської праці! Не розтринькуйте державних грошей!

От коли б ці Іванові слова та Держпланові і керівникам раднаргоспів у вуха.

Денис РУДЕНКО.

с. Стави,
Кагарлицького району,
Київської області.

У ПЕРЦІ ГОСТЮЮТЬ:

«ВОЖИК» (Мінськ), «ДАДЗІС» (Рига), «КІПЕРУШ» (Кишинів), «КІРПІ» (Баку), «НІАНГІ» (Тбілісі) та «ХОРПУШТАК» (Душанбе).

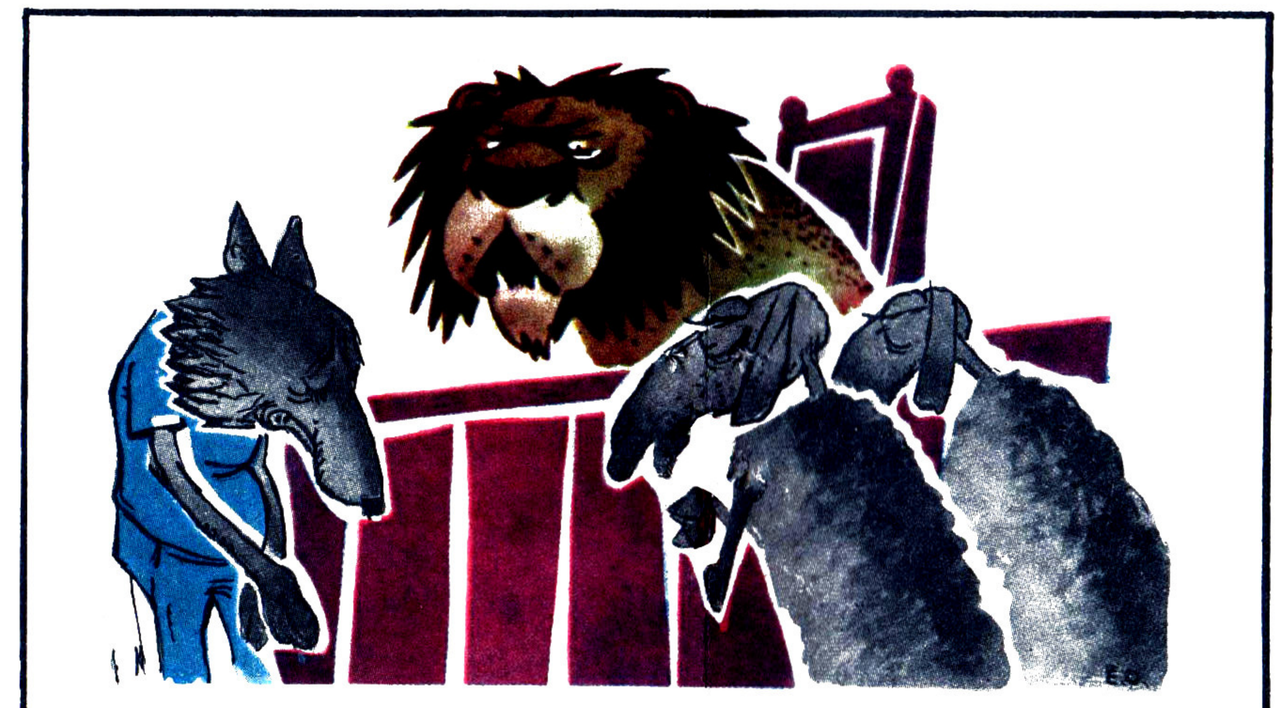

— Ви вже його раз брали на поруки!
— То не ми.
— А де ж ті, що брали?
— Він їх з'їв.

— Ви що, Іване Івановичу, перейшли працювати до «Побутремонту»?
— Ні, переїхав на нову квартиру.

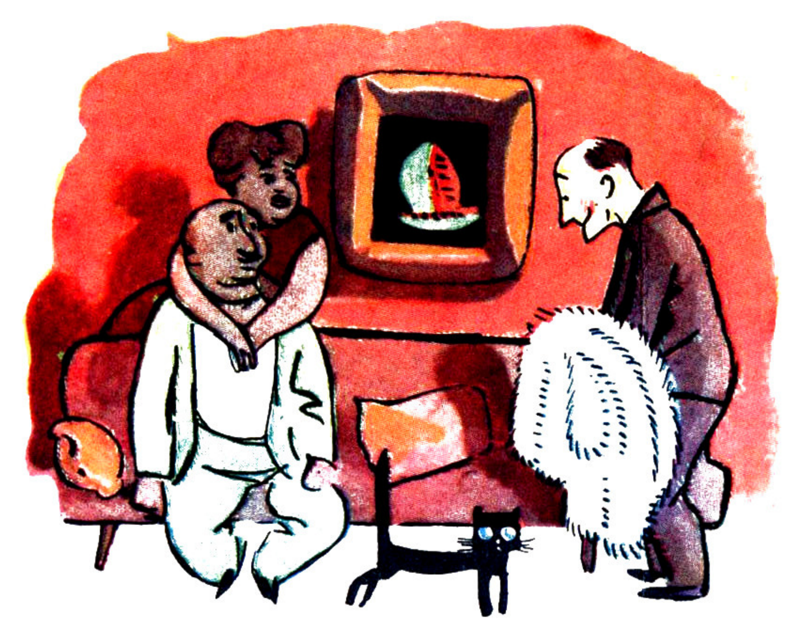

— Не подумайте, дорогий мій шеф, що я приніс вам шубу як хабар. Ні! Це мій подарунок вашій дружині на день її народження!..

У ЦИРКУ

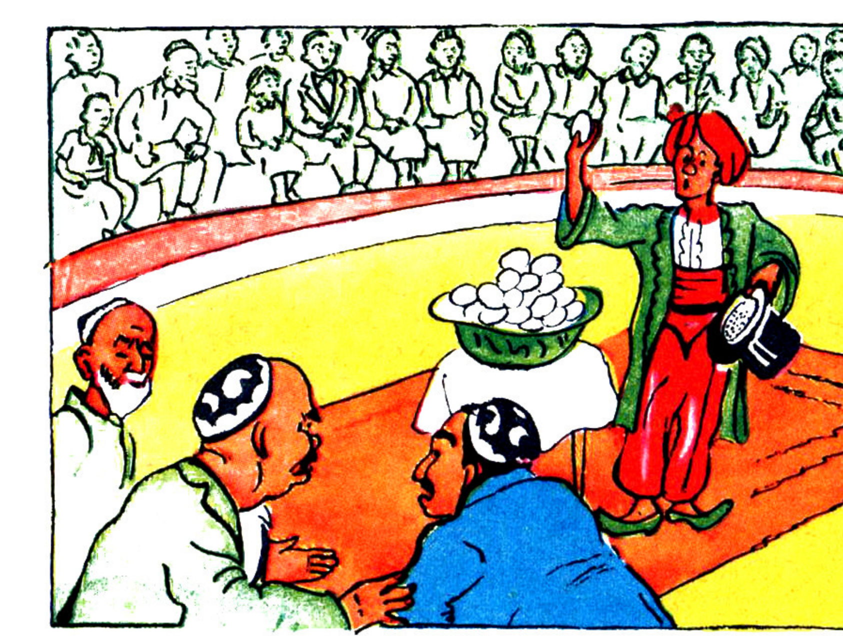

— Якщо ми призначимо цього фокусника завтахофермою, у нас хіба ж так підуть справи!..

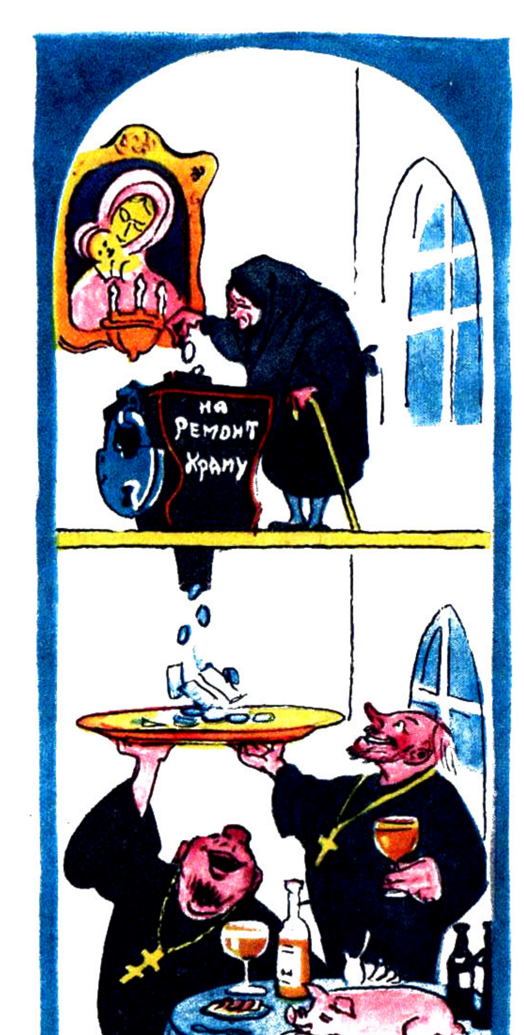

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

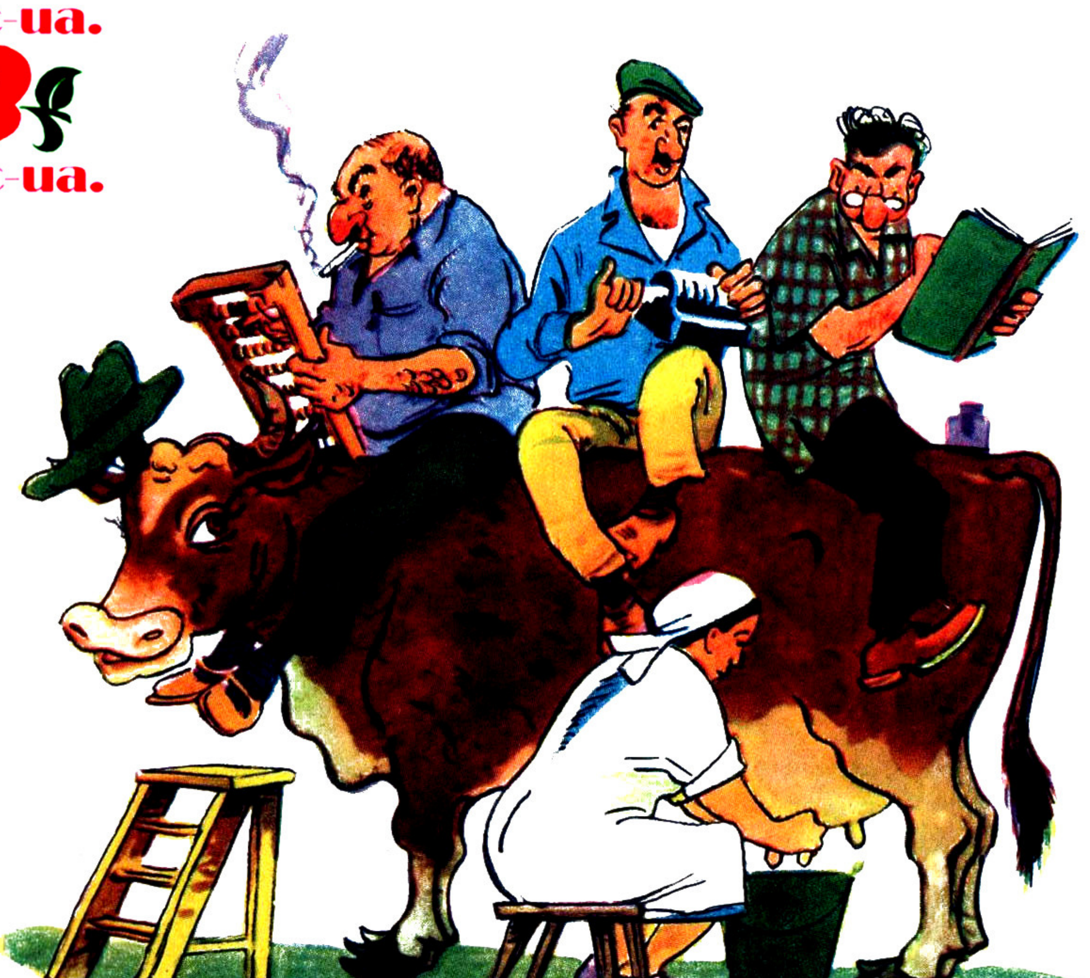

— Одна працює, а троє рахує...

МЕХАНІЗАТОРИ

— Ну ж і часи настали, ну ж і времена пішли на селі! Дивишся, народилася дитинка, зіп'ялась на ноги і вже моститься на віника: вр... вр... вр... уу... у... у... Та й що ж йому, сердешному, робити, коли техніки тієї розвелося, що й кроку не ступиш без неї. Тут уже хочеш чи ні, а з пелюшок треба за науку братися. Бо виростеш і твоя матуся колись закине:

— У людей діти як діти, дивишся: той трактористом, той комбайнером, той шофером, а ти димар-димарем ростеш, хоча б на механіка вивчився, хай би вже на машинах не сидів, а біля них вертівся, і то була б надія, що, може, колись водити їх навчишся.

Одним словом — вік техніки. Різні тобі автомашини, трактори, комбайни, «ВІМи», «ДКУ» і...— та все за один раз і не перелічиш. І коли ти навчився біля якоїсь машини ходити, називають тебе не як-небудь, а механізатором.

Ось таких механізаторів у нашім колгоспі вже аж 100 з добрим гаком: механізатори-шофери, механізатори-трактористи, механізатори-комбайнери, механізатори-водокати, механізатори-соломотери, механізатори-доярі, механізатори-вовностриги. Одним словом, самі механізатори пішли. Бо все ж тепер машинами робиться.

Та якось наш завгосп Кирило заглянув на кухню і за голову вхопився: ніякої тобі техніки, примітивний, дідівський спосіб... Порозмислив він гарненько і придбав для початку одного механізма — новісіньку м'ясорубку. Приніс на кухню та й каже куховарці Веклі:

— Ти ж там того, на обід накрути котлет хлопцям, та й я, може, якусь з'їм.

Ухопила новинку Векла, вертить нею і так і сяк, а як скласти — куди вал, куди ножі, куди ручку — не добере. Махнула до Грицька:

— Зарятуй, Грицю, на котлети м'яса хотіла вам накрутити, та, бач, не складу.

Грицько витягнув голову з-під трактора, обтер жмутом соломи руки, подивився, прикинув так і сяк:

— Ні, не по адресу ти звернулась, Веклуню. Принесла б ти мені трактора, я тобі б нараз його розкидав і склав би. А цієї машини в школі нас не вчили. Біжи до Степана, він комбайнер, а ця штуковина підходить більше до машини по переробці готової продукції, моя ж професія, сама знаєш, — сіяти, орати...

Побігла до Степана, а він:

— Тю, тю, Веклушо! Хіба ж це по моєму профілю?

— Та Грицько ж казав, що цей агрегат до вашого схожий, по переробці готової продукції.

— То-то ж і є, по переробці, а я механізатор по збиранню, зрозуміла? Коти до соломотерів, вони якраз на переробці сидять.

А соломотери:

— Гай-гай, ця машина, по всій видимості, призначена для переробки в основному тваринницької продукції, а ми — механізатори виключно по переробці рослинницької продукції, — до того ж грубої. Ти звернися до трактористів або шоферів, тут, бачиш, ось і ручка ніби для запуску мотора...

В обідню пору заходить завгосп до їдальні, а там Векла слізьми умивається, на столі купа сирого м'яса; механізатори від нього мух ганяють:

— Забери собі цього механізма! Перш ніж нову техніку заводити, треба потурбуватись про кадри,— ткнув завгоспові шофер м'ясорубку. — А то так голодом填 заморищ нас своєю технікою.

Тепер у колгоспі незабаром буде ще один механізатор — механізатор-м'ясомел. Вчиться вже другий місяць він у бабусі нашого голови. Та вся біда — в грамоті вона не надто вправна, не знає ніяких технічних термінів, а без цього наука подається тугенько. А все-таки приїздіть наступного року до нас на котлети. Накрутимо. Осилимо і м'ясорубку.

* * *

— Не може бути, вигадка, чистісінька брехенька! — скаже хтось, прочитавши гумореску.

Еге ж, вигадка, та не зовсім. Ось послухайте, що розказують колгоспники з артілі імені Кірова, Генічеського району на Херсонщині:

— У нашому колгоспі, — кажуть, — аж 166 механізаторів. І тільки 30 таких, що на всі руки майстри, як тепер кажуть, механізатори широкого профілю, а решта, значить, вузькопрофільні механізатори. Так ось у таких механізаторів завжди є час мух ганяти: комбайнер не знає трактора, тракторист — комбайна, немає кому і на фермах механізмами керувати, хоч у зимовий час вільні і комбайнери і трактористи.

— Чули, що кажуть? Та коли б таке тільки в колгоспі імені Кірова!..

Іван ГАЙДАЙ.

м. Херсон.

Сатиричні мініатюри

«СУХИЙ» ГОЛ

Його проштовхували, брали,
На край із центра подавали,
Влетівши на штрафну площадку,
Він цілив точно у «дев'ятку»,
О, скільки тих міцних голів
Забили ним «сухих» голів!
А був то не футбольний матч,
А був то не надутий м'яч,
А... «забракований діяч».

НЕТИПОВИЙ

Він все вкладав
У два коротких слова,
Він тільки й знав:
«Типово» й «нетипово».

Редагував
«Сумне кохання» (повість),
Їй назву дав —
«Типова нетиповість».

І. МІНЕВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На «Виставці ширнетреба» в № 21 за 1962 р. демонструвалася продукція Львівського заводу металевого посуду: оцинковані ночви, відра, виварки, балії. «Чудесами в решеті» назвав Перець цю продукцію, бо вона держала в собі воду, як решето. А тепер ті вироби воду держатимуть. Начальника цеху оцинкованого посуду Харламова зняли з роботи. За безконтрольність.

Ваше на це, товариші!

Усе своє свідоме директорське життя Степан Олексійович Бурдюков боровся за план. Боровся не на життя, а на смерть, не жаліючи ні сил своїх, ні горла, ні ліктів.

Завжди, як тільки на завод прибував річний план, Степан Олексійович негайно починав активно діяти.

При цьому він не забував про досягнення сучасної техніки — перш за все хапав телефонну трубку і викликав через міжміську станцію плановий відділ управління раднаргоспу.

— Розбійнику Івановичу! Що ж це ви робите?

— Снідаю, — спокійно відповідав референт Пилип Сергійович Соскін, апетитно пережовуючи бутерброд.

— А знаєте, я вчора двох зайців уколошкав!

— Зайців?! — здригався на другому кінці провода референт і вмить відсував убік всі папери. — Не може бути! Де ж це ви їх? Як? Ну й щасливчик же ви! Два зайці! Оце — розкіш!

Голос референта дзвенів, як струна. Про все, що зв'язане з полюванням, він міг говорити весь робочий день.

— Я вам одного зайчика підкину, — закидав вудочку Бурдюков.

— Що ви, що ви! — радісно вигукував референт. — Навіщо турбуватися! І... до того ж ви не знаєте, де я живу. Я ж тепер переїхав на Карла Лібкнехта, чотири... І... зовсім не треба цього робити... Якщо дружини не буде вдома, хай віддадуть бабусі, то її рідна бабуся... Але все це ні до чого... Дзвонити треба тричі. Запам'ятайте — тричі. Але посилати зовсім не обов'язково, я категорично проти... Ага, до дванадцятої дня у нас завжди хто-небудь дома. Але нічого не треба... На другому поверсі, двері праворуч...

Бурдюков спокійно вислуховував усе це — оплата міжміських телефонних розмов проводилася за державний рахунок. Потім він, не поспішаючи, прощався. Він знав, що тепер йому самому подзвонять.

І справді. Невдовзі уже бринів у трубці голос референта:

— Заговорилися ми з вами про се та про те, а чого, власне, ви дзвонили, я так і не знаю...

— Та пусте, — з удаваною байдужістю відповідав Степан Олексійович. — Хотів з вами просто порадитися, поговорити, так би мовити, одверто.

— Будь ласка, завжди радий, — привітно звучало в трубці.

— Дякую! Я це знаю, тому в першу чергу до вас... Розумієте, одержали ми річний план, а тут, розумієте, невідповідність вийшла. Ну хіба ж ми дамо стільки основної продукції, скільки ви плануєте?

— Гм. Ми й іншим плануємо такий приріст, а багатьом і значно більший...

— Всім — то одно, а ми — це щось зовсім інше. У них же особливі умови, а у нас своя специфіка. Хіба ж можна так планувати? Хіба ж це справедливо? Хіба об'єктивно?!. Врешті, про все інше я вже й не говорю, але про це просто-таки прошу.

— Та ви не хвилюйтеся, Степане Олексійовичу. Це ще ми тільки прикинули. Ми ще раз обдумаємо, зважимо. Видно, справді дещо знімемо з вас і перекинемо це «дещо» іншому заводові.

З начальником відділу, колишнім директором одного з підприємств, Бурдюков говорив простіше і рішучіше.

— Що ж це ти, Федю, — перейшов на директивну роботу і зразу — за окозамилювання? Тепер, брате, це небезпечний шлях взагалі, а для власної кар'єри зокрема. Звідки, кажеш, я таке взяв? Та з твоїх же планів. Одержав оце підписану тобою бумаженцію і просто-таки очі на лоба полізли.

— Отак зразу й полізли? — запитувала насмішкувато трубка.

— Уяви собі! Який ви нам план для села бабахнули, ти хоча б пам'ятаєш? Та це ж чисте окозамилювання. Як же я стільки зроблю? Що мені, на базарі ці деталі купувати?!

— Зажди, зажди. У вас же є можливості. А тепер ще й виробничі площі розширяються.

— Е-е, знаєш, на папері усе легко, а на ділі... Так! Метал одержали, але ж невідомо ще, який то метал. Гаразд, гаразд — хай він і добрий, але невідомо, як ще ми його збережемо. Що? Деталі? Ну, добре, з інших заводів дають нам, але ж невідомо, як далі буде. Та й чи зуміємо ми розширити виробничі площі і підвищити продуктивність?! Усе, брате мій, враховувати треба, а ви відірвалися від життя, усе пишете.... пишете.

— Ну, добре, добре, Бурдюков, я ще буду уточнювати план і зважимо на твої міркування. Може, в тебе і є якісь підстави. Розберемося...

Після цього Бурдюков усі сили заводоуправління переключив на підготовку документації. Добувалися потрібні цифри, писалися довідки, викладки. Усе це документально мало доводити, що можливості господарства використані уже по саме нікуди.

— Ось тільки глянь, Петре Григоровичу, самі документи, так би мовити, об'єктивні німі свідки говорять, що правда на моєму боці. Ваші надміру спритні плановики забюрократилися. Гнав би я їх у цехи, бригади, на дільниці. А то роз'їлися, роздулись на раднаргоспівських харчах. Цифри зі стелі беруть. А нам, низовикам, хоч у домовину лягай.

— Ну, це ти вже зовсім розійшовся, — відповідав заступник начальника управління, що сам прибув на завод до Бурдюкова. — Так теж не можна: «роз'їлись», «роздулись». Завтра тебе на роботу в раднаргосп візьмуть, то й про тебе таке говорити? А щодо плану, то помилитися може кожен. Може, там дещо й накрутили плановики з твоїм заводом. Так це ж виправити можна...

До начальника управління (він ще до того одержав послану Степаном Олексійовичем анонімку) Бурдюков їздив сам, персонально. Ввалювався у кабінет. З роздутим портфелем, з виглядом людини, готової на все заради правди-матінки. Розпотрошував портфель і зразу ж переходив у наступ.

— По-перше, закрий свою шкіряну торбу, — нервозно говорив начальник. — Ти ж знаєш, що прочитати стоси отих твоїх паперів я не маю змоги.

— А хто, хто, — драматично скуйовджуючи чуприну, запитував Бурдюков, — примусив мене збирати оті папери й забирати у вас золоті хвилини? Хто?

— От випий води, віддихайся і розповідай.

— Одверто?

— Цілком.

— Дормидонте Тимофійовичу, від нас вимагається, щоб ми були правдивими, і, незважаючи на посади і так далі, говорили все, що думаємо.

— Та говори ж, не тягни!

— Я хочу сиг-на-лізувати. В очолюваному вами управлінні плани для нашого заводу складаються з елементами авантюризму й окозамилювання. Штучно, ради кар'єри завищуються завдання без врахування реальних можливостей. В портфелі у мене — німі, об'єктивні свідки. Я, звичайно, міг би про все розповісти на активі раднаргоспу. Міг би до самого голови зайти, але не хочу. Сподіваюся, що ми самі можемо...

Начальник управління викликав у кабінет свого заступника, керівника відділу і референта...

Назад Бурдюков повертався на коні (зрозуміло, не в прямому розумінні, бо коло під'їзду на нього чекала автомашина). Боротьба за план увінчалась перемогою — план заводові було зменшено майже вдвічі. А, значить, він без особливих труднощів був у півтора раза перевиконаний.

А якщо план був перевиконаний, то, значить, про Бурдюкова заговорили, як про передового, найкращого директора. Його закидали преміями і прогресивкою. Місцевий композитор (він же й поет) написав пісню: «О Бурдюков, наш Бурдюков до перемог завжди готов». Портрет директора знову красувався на дошці пошани.

...Читач, очевидно, чекає на ефектне, оригінальне закінчення цієї історії — як був розвінчаний лжепередовик. Гай-гай, не буде поки що такого закінчення. Бурдюкова ще не розвінчано.

Він ще й премії одержує, і на дошці пошани красується. Тепер він уже розгорнув рішучу боротьбу за зменшення плану цього року. Уже почав. Зважте на це, товариші керівники і плановики.

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

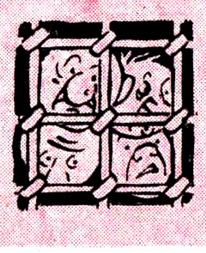

У № 23 «Перця» за 1962 р. було надруковано дві бесіди про те, «Як на дурняк двигонути особняк». Перша бесіда дала вже свої плоди. Як повідомив прокурор Глухівського району (Сумщина) т. Римар, тих, хто спробували, було, на дурняк двигонути особняк, заарештовано й притягнуто до кримінальної відповідальності. Серед них начальник Глухівського будівельного управління № 4 Сахаров М. Д., завідуючий складом БУ-4 Краснощок А. І., виконроб Литвинов П. М., інженер управління капітального будівництва при облвиконкомі Лазаренко Г. М.

ШЕДЕВР «ЧИСТОЇ» ПОЕЗІЇ

БАЗОН БРОК — ОДИН ІЗ МОДНИХ УЛЬТРАСУЧАСНИХ ПОЕТІВ «ЗАХІДНОГО СВІТУ». ЗА ПОХОДЖЕННЯМ ВІН НІМЕЦЬ, ЖИВЕ ПЕРЕВАЖНО У ФРАНЦІЇ, ВИДАЄТЬСЯ НАЙБІЛЬШЕ У СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ.

ЩО Ж ДО МОВИ, ЯКОЮ ПИШЕ БРОК, ТО ЦЕ ПИТАННЯ ЗОВСІМ ДРУГОРЯДНЕ, БО ПИШЕ ВІН ТАК, ЩО ВСЕ ОДНО НІЧОГО НЕ ВТОРОПАЄШ.

А ТЕПЕР У ТВОРЧОСТІ БАЗОНА БРОКА МОВА ВЗАГАЛІ НІЧОГО НЕ ЗНАЧИТЬ, БО НИНІ ВІН НІЯКИХ ВІРШІВ НЕ ПИШЕ. ТАК, НЕ ПИШЕ, АЛЕ ДУЖЕ ШИРОКО ВИДАЄТЬСЯ, ТА ЩЕ НЕАБИЯКИМИ ТИРАЖАМИ. ОСОБЛИВО ВЕЛИКИЙ УСПІХ МАЄ ЙОГО ОСТАННЯ КНИЖКА.

ЦЕ ТОМ НА 2200 СТОРІНОК. ДВІ ТИСЯЧІ ДВІСТІ СТОРІНОК, І ВСІ — ЗОВСІМ ЧИСТІ. ЗАТЕ ВОНИ ОПРАВЛЕНІ У РОЗКІШНУ ПАЛІТУРКУ, І НА КОЖНОМУ ЕКЗЕМПЛЯРІ КРАСУЄТЬСЯ ВЛАСНОРУЧНИЙ АВТОГРАФ БРОКА.

ЦЕ НОВЕ «ДИВО ПОЕЗІЇ» КОШТУЄ НЕМАЛО, АЛЕ ТОВСТОСУМИ, ПЕРЕВАЖНО АМЕРИКАНСЬКІ, ГРОШЕЙ НЕ ЖАЛІЮТЬ — МОДА Ж!

ОТАКЕ-ТО, ВОІСТИНУ «ЧИСТЕ» МИСТЕЦТВО!

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

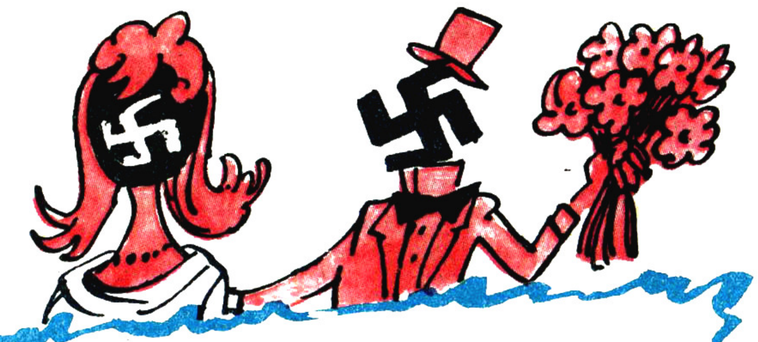

ЧОРТ НА ВІДЬМІ ОЖЕНИВСЯ

За довгими, рясно заставленими столами сиділи по-дружньому соціал-демократичні лідери і колишні гітлерівські штурмовики.

Між тостами зачитувалися численні вітальні телеграми. Була серед них і телеграма від правління соціал-демократичної партії Західної Німеччини, і особисто — від найзапеклішого західнонімецького соціал-демократа бургомістра Західного Берліна Віллі Брандта. Соціал-демократи пили за здоров'я колишніх гітлерівців, колишні штурмовики і наглядачі з концтаборів проголошували тости за соціал-демократів.

Колишні наглядачі фашистських концтаборів з повними келихами бігали вздовж столів, щоб цокнутися з теперішніми соціал-демократичними міністрами. Штурмовики розхвалювали молодого, називали його найкращим достойником серед усіх західнонімецьких соціал-демократів. Соціал-демократичні гості розхвалювали молоду, як найдостойнішу серед усіх колишніх гітлерівських концтаборівських наглядачок.

Словом, у західнонімецькому місті Ганновері було весілля. Одружувався сам прем'єр-міністр землі Нижня Саксонія, соціал-демократ Георг Дідеріхс. Про молоду, Карін Рут Клінгер, теж не можна сказати, що це особа мало відома. Колись вона була одною з перших жінок-командирів штурмових загонів, а потім лютувала в гітлерівських концтаборах. Після війни ці «заслуги» Карін Рут Клінгер були гідно відзначені військовим трибуналом — вона відсиділа десять років у в'язниці. А тепер от, хоч і добре підтоптана, а припала до серця соціал-демократичному міністрові.

Весілля у Ганновері докладно описали західнонімецькі газети, в тому числі й соціал-демократичні. А чого ж таїтися? Адже боннські соціал-демократичні лідери знайшли спільну мову з реваншистами, з колишніми гітлерівцями не тільки за весільними столами.

АДАМ ЗА 10.000

Давно відомо, що у Сполучених Штатах Америки райське життя. Ясно, коли є долари. Коли тобі закортіло, можна купити все: від найвищого хмарочоса до наймоднішої скульптури, зліпленої з розбитого унітазу та іржавого сміттєпроводу; від дресированого кашалота до непідкупного сенатора. Аби гроші!

Місіс Олзман, удова 35-ти років, купила собі чоловіка. Про цю історію не варто було б і говорити, якби вона купила звичайного холостого молодика. Річ у тому, що її ідеал, містер Бабкок, був одружений. Але чого не зробить Єва для свого Адама! Особливо у раю, де все продається і купується! Американська Єва уклала з першою дружиною новоявленого Адама торговельну угоду, згідно якої перша дружина поступалася чоловіком за десять тисяч доларів готівкою.

А щоб не було ніякого шахрайства, обережна удова внесла в угоду такий пунктик: якщо чоловік не витримає і втече, їй повертають з 10 тисяч — 7.

Бідна Єва! Вона сподівалася, що золотий ланцюжок міцно триматиме Адама! Містер Бабкок утік, не відбувши навіть скороминущого медового місяця. Ошукана удова негайно подалася до суду. Вона вимагала 7 тисяч доларів неустойки, ще 3 тисячі за заподіяну їй моральну шкоду, ще півтори за кошти, витрачені на екіпіровку голого, як бубон, містера Бабкока...

Цей скандальний позов обурив навіть звиклих до усього багатіїв курортного містечка Глендора, де проживає та вдова. Це ж нечувана розбещеність! Це ж ганебний аморальний вчинок! Думаєте, з боку місіс Олзман? Ні, з боку нечесного втікача. За нього ж долари сплачено!

Як закінчиться ця пікантна історія, поки що невідомо. Відомо тільки, що не від райського життя продався бідний Адам багатій Єві.

ПЛАКАЛИ ГРОШИКИ

«НЕ ДОВІРЯЙТЕ НАДМІРУ АМЕРИКАНСЬКИМ СОЛДАТАМ, НЕ ДАВАЙТЕ ІМ ВЕЛИКОГО, А КРАЩЕ НІЯКОГО КРЕДИТУ!»

ХТО ЦЕ НАПИСАВ? ПІДСТУПНИЙ ВОРОГ АМЕРИКАНСЬКОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ? НІ, ЦЕ НАПИСАВ АМЕРИКАНСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ. ВІН АДРЕСУВАВ СВОГО ЛИСТА УСІМ ВЛАСНИКАМ МАГАЗИНІВ, РЕСТОРАНІВ ТА НІЧНИХ БАРІВ ЗАХІДНОНІМЕЦЬКОГО МІСТА МАННГЕЙМА.

ГЕНЕРАЛ ОФІЦІАЛЬНО ПОПЕРЕДЖАЄ: «МИ НІЧОГО НЕ ЗМОЖЕМО ВДІЯТИ, ЯКЩО СОЛДАТИ НЕ СПЛАТЯТЬ ВАМ СВОЇХ БОРГІВ».

ПРОЧИТАЛИ ТОГО ЛИСТА ВЛАСНИКИ ЗЛАЧНИХ МІСЦЬ І СХОПИЛИСЯ ЗА ГОЛОВИ. ГЕНЕРАЛ ЯСНО НАТЯКНУВ: ПЛАКАЛИ ВАШІ ГРОШИКИ...

ФІГУРА — НЕ ДУРА

Усіх можна купити — на всьому можна заробити!

Як відомо, за цією формулою у капіталістичних країнах живуть і діють всі ті, що трудящим людям жити не дають. Там заробляють, спекулюють і шахраюють на всьому: в тому числі і на спорті.

Ось заглянемо хоч би і в Західну Німеччину.

Віллі Ліннеберг дуже пронирливий і нахабний пан. Зразу ж після війни він заснував «Гессенське лотерейне товариство з обмеженою відповідальністю». Для чого? А прямо-таки для діла святого!

Ліннеберг поклявся ім'ям самого Гітлера, що переважна частина коштів, зібраних від гри на тоталізаторі, піде на фінансування спортивних клубів.

А на ділі вийшло так, що благодійник Ліннеберг, який очолював товариство «з обмеженою відповідальністю», аж ніяк не обмежував самого себе: він щомісяця крав із спортивного фонду по 25 тисяч марок. (Це за скупими офіціальними даними).

А до всього — респектабельний Віллі Ліннеберг давав хабарі потрібним йому людям. А вони зробили його президентом футбольної спілки землі Гессен. Президент футбола грав дуже добре: точний пас і знову тисячі марок у його кишені.

Все ж таки знайшлися спортсмени, які розкопали махінації шахрая. Довго вони боролися з Ліннебергом, але покласти його на лопатки так і не змогли.

Йозеф Хергль — теж значна фігура у спортивному світі. Він фінансовий керівник Баварської спортивної спілки. Так отой Хергль хапонув стільки марок, що всі спортсмени аж завили. Скандал набув такої сили, що прокурор змушений був притягти Хергля до відповідальності.

Та й що з того? Адже в Західній Німеччині подібних спортивних діячів як бліх на поганому собаці!

Любий Перче!

Чи не збираєшся ти часом до Херсона? Якщо збираєшся, то послухай доброї поради, візьми з собою лижі і човна. То нічого, що в Херсоні ходять тролейбуси. Ходять-то вони ходять, та не скрізь. Якщо поїдеш тим тролейбусом, що проходить проспектом ім. Ушакова чи Перекопською вулицею (це в районі парку Ленінського комсомолу), то знай, що разом з тролейбусом застрянеш у кучугурах снігу: тут його споконвіку ніхто не прибирає. От якраз лижі й знадобляться!

А без лиж, то, гляди, ще й зазимуєш. А навесні або у відлигу на цьому місці утвориться справжнє море, бо води тут нікуди стікати. Тоді можеш і човном скористатися.

І якщо тобі, Перче, пощастить добутися до міськкомунгоспу, то спитай там, де діваються наші скарги та прохання впорядкувати ті вулиці. А то нам здається, що скарги наші у теплу погоду тонуть у вищезгаданому морі, а в холодну — замерзають од байдужості міськкомунгоспівців.

За дорученням колективу працівників Херсонського тролейбусного управління ГАЛКІНА, НАЗАРОВ, ЛЯШЕНКО, БАКЛАН, КУШНІР, ШЕВЧЕНКО.

У народі кажуть: «Перший день — гість золотий, другий день — гість срібний, третій день — мідний».

А яким уже став наш гість? Близько року на території тресту «Західводбуд» (Закарпатського будівельно - монтажного управління «Водбуд») простояв гість з далекого краю — земснаряд ЗРС-1. Привезли його на Закарпаття аж з Російської Федерації, з міста Стара Руса.

Відомо, що земснаряд той їхав до нас аж на 14 залізничних платформах. А от чого він їхав — невідомо. У нас на Закарпатті для нього ніякої роботи немає.

У Комітеті по водному господарству при Раді Міністрів УРСР ти, Перче, можеш дізнатися, скільки коштує перевезення і простій на Закарпатті потужного земснаряда, а заодно поцікався, хто запланував нам такого гостя.

М. ШПИЦЯ,
секретар парторганізації Закарпатського БМУ «Водбуд».

м. Мукачеве.

Велике це діло — тяглова сила. Тільки, дивлячись, яка...

Взяти, приміром, трактор ДТ-54. Непогана машина. Тягне... А от потягатися з НРТС не може.

Між іншим, НРТС — не машина, а станція. Точніше: Нехворощанська ремонтно-технічна станція. Та сама станція, яка відремонтувала нашого трактора ДТ-54 і одержала за це 511 крб. 37 коп.

Вийшов трактор з ремонту, до колгоспу дійшов, а далі ані руш — ні з місця. Довелося його відправити назад до Нехворощанської РТС. Повозилися там з ним, запустили й виписали колгоспові ще один рахунок — на 294 крб. 11 коп. Це вже, як пише директор РТС т. Водотека, — за технічний догляд.

Чи буде, Перче, наш трактор тягнути після того, як двічі побував у руках працівників РТС, ми ще не знаємо. А що РТС добре тягне — тут у нас ніякого сумніву нема.

Велика тяглова сила та НРТС!

Г. КИСІЛЬ,
бригадир рільничої бригади.

П. СВИСТУН,
бригадир тракторної бригади.

М. НЕЛІПА,
сількор.

с. Коновалівка,
Карлівського району,
Полтавської області.

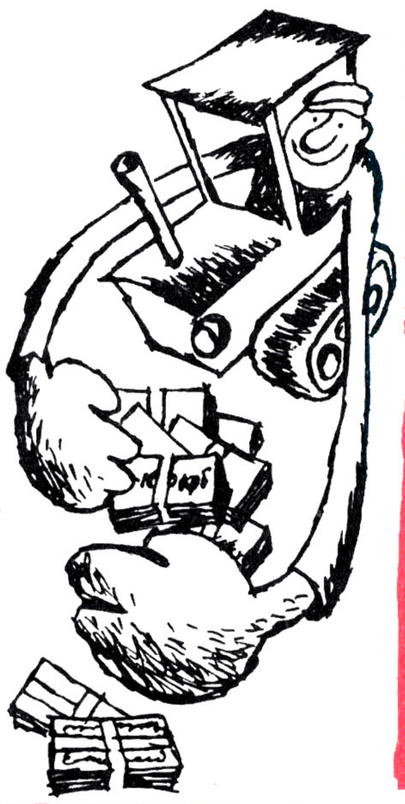

Як би ти назвав людей, що виробляють баки для пального? Б а к о р о б а м и?..

Слово це асоціюється з іншим, не дуже приємним для вуха, отож часто його згадувати не буду. Скажу тільки, що бак для зберігання пального, одержаний недавно нашим відділенням «Сільгосптехніки», склепали, чи то пак зварили, на Харківському казанозварювальному заводі.

Бак як бак. А коли заливаєш туди пальне, то виявляється, що це вже не бак, а решето місткістю в 75 кубічних метрів. На кожен метр корисної площі припадає по дірці, і з кожної дірки тече, як з ринви.

Кажуть, Перче, що на казанозварювальному заводі, де виробляють ці баки, є відділ технічного контролю. Можливо. Але в того ВТК, очевидно, казан варить не так, як слід. Інакше, хіба б він мирився з таким «бакоробством».

І. ЯРОХІН,
зав. складом райвідділення «Сільгосптехніки».

м. Ізяслав,
Хмельницької області.

Народні усмішки

КУПИЛА СМЕТАНИ

Шестирічній Олі мама сказала:

— Збігай, доню, у молочний магазин, купи сметани. Ось глечик і гроші. Купиш на всі, буде кілограм.

Прийшла Оля в магазин, подала глечик продавщиці і каже:

— Тьотю, мені один кілограм сметани.

Продавщиця налила у глечик сметану та й питає:

— А гроші де?

— Та там же, у глечику, — відповіла Оля.

Записав І. ПУРТОВ
з м. Львова.

ЛЮБИТЬ БРАТИ

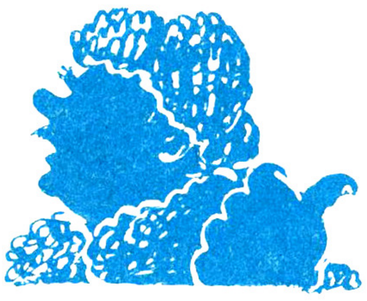

— Дядьку Данило, — звернувся бригадир, — йдіть на бригадні збори!

— А що будемо вирішувати?

— Будемо брати зобов'язання.

— Якщо брати, то піду я. А якщо виконувати, то кажіть жінці, — відповів Данило.

Повідомив К. С. БІЛАН
з с. Старики, Ізяславського району, Хмельницької області.

ЗАБУВ КОНСПЕКТ

— Чого не танцюєш, ти ж закінчив школу танців?

— Та я конспект забув дома...

РОБОТЯГА

— Що це там Іван так довго коло гною порається?

— То жінка гній на воза вантажить, а Іван черв'яків підбирає — на рибу збирається.

Повідомив І. ПОЛІЩУК
з м. Києва.

ЯК ІВАН УМИВАВСЯ

Служив Іван у шинкаря, та все рано-вранці, коли шинкар ще спав, забігав нишком випити чарку. Одного разу шинкар не спав і побачив, як Іван випив чарку, та й питає:

— Чуєш, Іване, а що ти там робиш?

— Умиваюсь, — каже Іван.

— Умивайся, умивайся та візьми булку і повтирайся.

Повідомив Т. М. КОГУТ
з м. Івано-Франківська.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У замітці, надрукованій у № 15 «Перця» за 1962 рік, повідомлялося про те, що секретар Тарасівської сільради Сасин складав незаконні «шлюбні договори» і стверджував їх підписом та гербовою печаткою.

Секретар виконкому Закарпатської облради т. Туряниця повідомив редакцію, що виступ Перця було обговорено на нараді голів та секретарів сільських, селищних і міських Рад депутатів трудящих. За порушення, припущені Сасиним, останньому оголошено сувору догану.

★ У «Перчанських консультаціях з питань раціоналізації», надрукованих у № 16 журналу, критикувалося керівництво Бориславського управління газолінових заводів, яке байдуже ставилося до механізації трудомістких процесів.

Як повідомив начальник управління нафтової та газової промисловості Львівського раднаргоспу т. Малютин, за недбале ставлення до використання механізмів керівництву Бориславського управління газолінових заводів зауважено. Одночасно вжито заходів до механізації процесів по пересуванню залізничних платформ із скрапленим газом.

★ У № 17 журналу, серед повідомлень про вжиті заходи по матеріалах Перця, повідомлялося про те, що колишнього голову колгоспу імені Дзержинського (с. Неморож, Звенигородського району, Черкаської області) Лисоконя В. Є. притягнуто до відповідальності за грубе порушення Статуту с.-г. артілі та зловживання своїм службовим становищем.

Як повідомив додатково прокурор Звенигородського району т. Кирик, народний суд ухвалив стягнути з Лисоконя на користь колгоспу незаконно витрачені за його вказівкою 1695 карбованців.

★ Голова колгоспу «Україна» (Ізмаїльський район) Карбуюк І. П. без відома лісгоспу та лісничого наказав розчистити лісосмугу. Під час цієї розчистки було знищено чимало молодих посадок. За це в № 18 журналу голову колгоспу Карбуюка було прийнято в члени «Клубу губителів природи».

Завідуючий сільгоспвідділом Одеського обкому КП України т. Дудник повідомив редакцію, що цей факт було обговорено на партбюро парторганізації колгоспу «Україна». Голову колгоспу Карбуюка за безгосподарне ставлення до лісосмуги суворо попереджено.

Мал. Л. КАПЛАНА

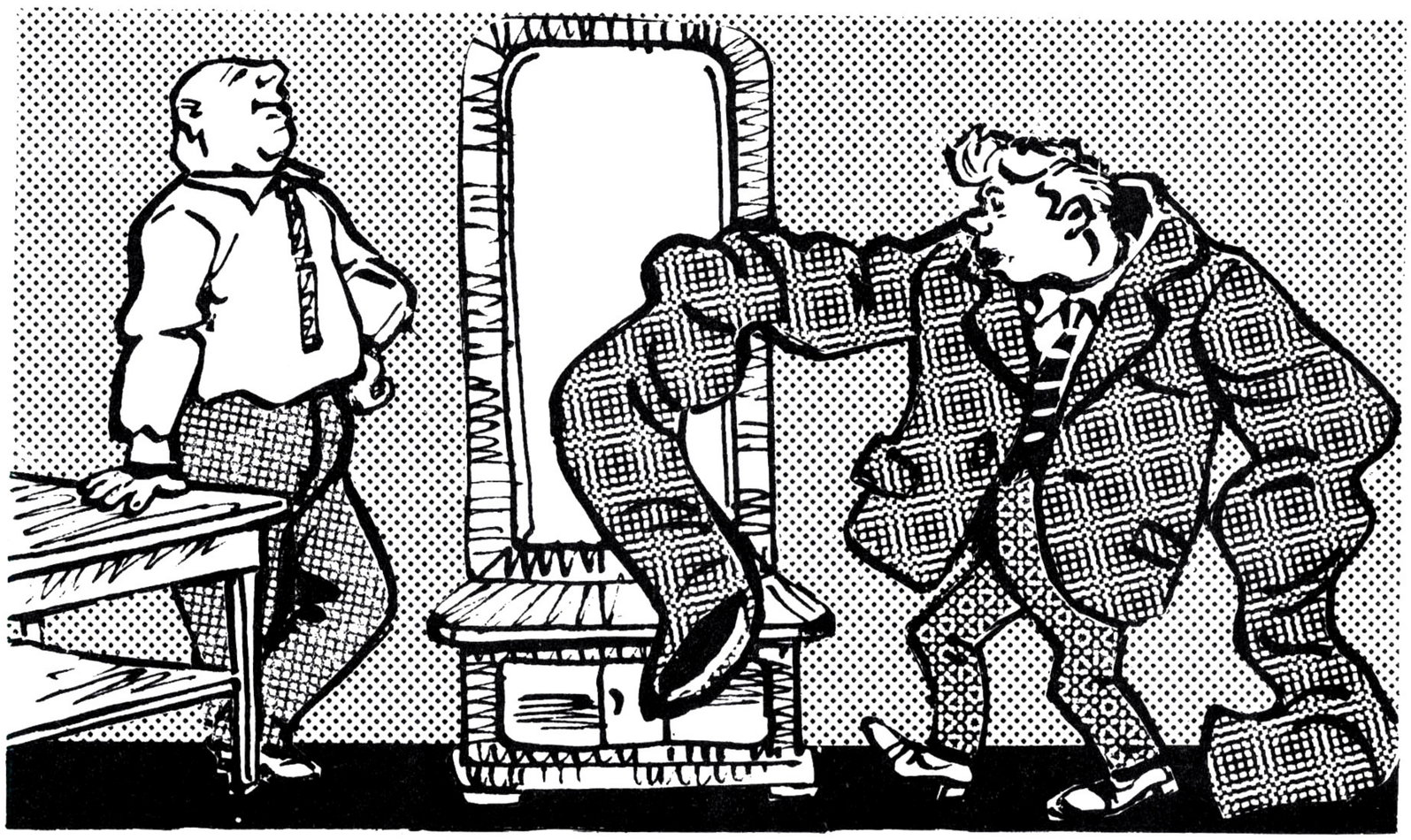

— Ех, і дати б вам за такі рукави!
— Руки короткі!..

Клуб губителів природи

Бурхливо проходило останнє засідання секції рибогубителів-фізиків. Спочатку все йшло нормально. Без будь-яких дебатів та бюрократичної формалістики до Клубу губителів природи прийняли Стєганцева Віталія Тихоновича та Кузнецова Олександра Єгоровича. Обидва браконьєри працюють за сумісництвом. Перший у вільний від браконьєрства час працює викладачем Криворізького гірничого технікуму, другий — очолює турбазу Дніпродзержинського азотнотукового заводу.

Обидва вони займалися рибним промислом на Дніпрі браконьєрсько-варварським реманентом. Словом, цих обох прийняли просто й одноголосно.

Дебати розгорнулися навколо кандидатури Тупикіна Федора Васильовича —

начальника відділу робітничого постачання Луганської ДРЕС (див. фото).

Одні кричали: «Федір Васильович персонально сам ніг не мочить, не браконьєрствує. Має він справу тільки із смаженою рибкою!» А другі відповідали їм: «Ну то що? А хто, як не Федір Васильович, організував бригаду рибалок-браконьєрів? Під чиїм, як не під його керівництвом перетято сітками Північний Донець уздовж і впоперек? Хто, як не Федір Васильович, спійману браконьєрами рибу збуває і наліво і направо?...»

Перемогли другі. Прийняли Федора Васильовича до Клубу губителів природи, а заодно надіслали вітальну телеграму у м. Слов'янськ старшому інспектору Донецької інспекції рибоохорони Петрові Андрійовичу Герасименку.

Аж туди, до резиденції інспектора, їздили командировані Тупикіним рибалки-браконьєри, щоб дістати дозвіл на браконьєрство на Північному Дінці.

* * *

Аналогічного тексту телеграму одержав і начальник Овруцького райвідділу охорони громадського порядку (Житомирська область) т. Білевич від секції звірогубів.

Білевич, керуючись йому одному зрозумілими симпатіями, повернув мисливський квиток відомому браконьєру з села Збраньківці, члену Клубу губителів природи Вербельчуку Миколі Микитовичу.

Вербельчук багато разів попадався на гарячому, коли він стріляв тварин, полювання на яких заборонено.

Попався й тепер. І хто зна, чим би це все скінчилося, коли б не сердобольний Білевич.

ТАБУНАМИ ТА ПООДИНЦІ

У природі є ще багато не вивчених загадок. Важко сказати, чому одні тварини збираються в табуни, а інші гуляють в строго індивідуальному порядку.

Невідомо, чому одні пташки летять такими маршрутами у вирій, а другі — іншими.

Але це проблеми суто наукові і хай їх розв'язують учені.

Нас цікавлять інші, хоч і не наукові, але, безперечно, загадки.

Чому, наприклад, автобуси Голованівського автопарку (Кіровоградська область), виходячи у рейс, то збираються в табуни, і тоді майже кожен пасажир має персонального автобуса, то шмигають в строго індивідуальному порядку, і їх доводиться ждати дуже довго. А сідати на них тоді ще важче, ніж ждати і потім сідати на тролейбус маршруту № 7 у місті Донецьку!

Ці факти, хоч і загадкові, але з наукою мають мало спільного. Розв'язання цих проблем ми чекаємо не від Академії наук, а від керівників Голованівського автопарку та від керівників трамвайно-тролейбусного управління міста Донецька.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

У зв'язку з хворобою крамниця № 3 в м. Херсоні тимчасово зачинена.

(Об'ява на дверях крамниці).

Дрібний ремонт взуття робимо на ходу.

(Напис на майстерні).

— Не я її бив, а вона мене била, тому прошу суд притягти мене до м'якшої кари.

(З заяви до суду).

Надіслав І. С. АРАПЕНКО з м. Херсона.

Раніше сидів у мене на кнопках слабенький робітник, але зараз ми на них поставили міцну людину і сподіваємося, що кнопки підуть.

(Із виступу на зборах).

Надіслав М. БОГУСЛАВСЬКИЙ з м. Запоріжжя.

ЗАМІСТЬ РЕЦЕНЗІЇ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ПРЕМІЇ ПЕРЦЯ

Редакційна колегія «Перця» розглянула наслідки конкурсу на кращий літературний твір, карикатуру та тему до карикатури. Редколегія ухвалила преміювати грошовими преміями таких авторів — переможців перчанського конкурсу 1961—1962 рр.

Микиту ВІШТУ (Канада) — за памфлет «Вареник і Варяниця», надрукований у № 16 «Перця» за 1962 рік.

Сергія НЕЗАМОЖНИКА — за оповідання «Дунька з цуциком», надруковане в № 12 «Перця» за 1961 рік.

Євгена КРАВЧЕНКА — за гумореску «Алло, дайте Хвеньку», надруковану в № 21 «Перця» за 1962 р.

Сергія ВОСКРЕКАСЕНКА — за вірші «Отакий-то я невдаха» та «Любовна колядка», надруковані в №№ 12 та 20 «Перця» за 1962 рік.

Микиту ГОДОВАНЦЯ — за байку «Журились на межі», надруковану в № 21 «Перця» за 1961 рік.

Валентина ЛИТВИНЕНКА — за малюнок «Збирайтеся, нам до зарізу потрібні такі кадри», надрукований в № 23 «Перця» за 1961 рік.

Бе-Ша (ШАПОВАЛА Б. М.) — за малюнок обгортки № 15 «Перця» за 1961 рік «Зворушливе єднання — Бонн-Гуріон».

Анатолія АРУТЮНЯНЦА — за дружній шарж на поета Андрія Малишка (з нагоди його п'ятдесятиріччя), надрукований у № 21 «Перця» за 1962 рік.

Анатолія ВАСИЛЕНКА — за теми до малюнків, надрукованих у «Перці» за 1961—1962 рр.

Сергія ГЕРАСИМЧУКА — за теми до малюнків, надрукованих у «Перці» за 1961—1962 рр.

Редколегія виносить подяку усім товаришам, що брали участь у конкурсі «Перця» 1961—1962 рр.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: **Київ-30. вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. **Для телеграм: Київ Перець.** Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (494) (на украинском языке). Підписано до друку 21.1.1963 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 04229. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 027. Тираж 325 000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. БЕ-ША

КОМУ МОЛИТЬСЯ РЕВНИЙ КАТОЛИК З БОННА...